

NEW ADULT

COSMOPOLIS

PEKELNÝ BŮH

NA PŘÁNÍ LUCIFERA

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA POPULÁRNÍ SÉRIE *VLCI ZVĚROKRUHU*

Přeložila Jana Michalcová

Copyright © 2021 by Elizabeth Briggs. All rights reserved.
Cover designed by Sylvia Frost, thebookbrander.com
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Jana Michalcová, 2026

ISBN 978-80-271-6108-9

PEKELNÝ
BŮH

NA PŘÁNÍ LUCIFERA

ELIZABETH BRIGGS

LUCIFER

NEBE KDYSI BÝVALO KRÁSNÉ. Nyní je stejně zpustlé jako moje duše.

Měsíce jsem tu byl uvězněný mezi opuštěnými ruinami kdysi slavné civilizace, pod sluncem, které nikdy nezapadá. Sice jsem se tu před tisíci lety narodil, ale život v Pekle mě změnil. Zoufale jsem toužil po noci, po třeba jen jediné minutě naprosté tmy, ale něco takového se v Zemi světla najít nedá.

Cítil jsem jen palčivý vztek. Vřel mi pod kůží a dodával mi energii místo jídla, vody a spánku. Jakmile jsem se stal starým bohem, nic z toho už jsem nepotřeboval. Stal jsem se Válkou, druhým jezdcem Apokalypsy, a mým úkolem bylo šířit chaos a svár – jakmile se mi podaří uprchnout. Musím najít cestu zpět do světa lidí, abych našel ženu, která mě tu uvěznila. *Abych ji zabil.*

Zíral jsem na třpytivý oceán před sebou a pohládl Spora, svého jediného společníka na tomto bídném místě, po krku. Zápach síry a zvuk kopyt na kameni pro mě během našeho pobytu

tady začaly být stejně přirozené jako dýchání. Podobně jako já, ani můj věrný kůň nepotřeboval žádnou stravu a bez ohledu na to, jak usilovně nebo rychle běžel, nikdy se nezadýchal ani neunavil. Prostě se objevil, když jsem se stal Válkou, a ačkoli nemohl mluvit, měli jsme mezi sebou pouto. Nerozuměl jsem mu, ale nemohl jsem ho popřít. Byl jsem jezdec a Spor byl můj kůň. Tak jednoduché to bylo.

Popohnal jsem Spora po bílém, lesknoucím se písku směrem k příbojovým vlnám. Běžel rychleji než jakýkoli kůň, stejně rychle jako sportovní auta, která jsem řídil, když jsem ještě žil mezi lidmi. Tak dlouho jsme běhali po Nebi a hledali průchod mezi světy, až jsem docela ztratil pojem o čase. Prohledali jsme všechna místa v Nebi, o nichž jsem věděl, že kdysi sloužila jako portály do jiných říší a že bych se jimi pomocí své síly mohl dostat zpět na Zemi. Všechna kromě jednoho.

Bermudský trojúhelník. Známý také, vcelku příhodně, jako Ďáblův trojúhelník. Existoval důvod, proč tam často mizí lidé. Doufal jsem, že toho dokážu využít.

Když jsem si představil tu ženu, která mě tu uvěznila, v žaludku mi vzplála prudká zlost. Lýtky jsem Spora stiskl boky, abych ho vybídl k rychlejšímu tempu. Udělal bych cokoli, abychom se odsud dostali a mohli se začít mstít.

Její svůdná tvář mi nedala spát od chvíle, kdy zmizela portálem a nechala mě uvězněného tady. Neustále jsem myslel na to, co jí udělám, až ji najdu. Podrobím ji své vůli, přinutím ji pokleknout a zaplatit za to, co udělala. Naprosto ji zničím. A pak zničím i její svět.

Válka se záhy rozšíří po celé Zemi a poté do všech ostatních říší. Andělé, démoni, lidé, víly – můj hněv neušetří nikoho a všichni se mi budou klanět. Přesně tak, jak to vždy mělo být. Jak mi náleží.

Byl jsem králem démonů. Byl jsem jezdcem Apokalypsy. Byl jsem *bohem*.

Navedl jsem Spora do vln. Jeho kopyta klouzala po vodní hladině. Dokázal běžet po moři i po souši, pouští i sněhem, bez rozdílů. Když jsme se řítili přes temně modrý oceán, roztáhl jsem křídla a vychutnával si slanou vodu na kůži a peří. Držel jsem se koně koleny a rozpažil, vychutnával si sílu, která mnou proudiva. Válka mě posílila, poskytla mi božský a svatý účel. Nikdo mi nemohl vzdorovat. Už ne.

Po hodinách jízdy přes vlny jsem před sebou něco ucítil, změnu v ovzduší, mravenčení na kůži. Každým krokem jsme se přibližovali a já si po tisíci otřel slanou vodu z tváře, zatímco jsem se soustředil na malý ostrůvek s nezaměnitelnou magickou stopou.

Kdysi dávno existovaly mezi Nebem, Peklem a Faerií trvale otevřené brány. V místech, kde se nacházely, na Zemi vyrostly velkolepé památky. Když se brány zavřely, řada z těchto míst se přeměnila ve staré ruiny, jako Stonehenge nebo Chichén Itzá. Jiné zmizely v čase, jako Visuté zahrady v Babylonu nebo Alexandrijský maják. Toto místo patřilo k těm druhým. Ostrov, který už na Zemi neexistuje, ale v Nebi zůstal. Pomocí stisku kolen jsem Spora nasměroval na písečný břeh.

Přede mnou se tyčily starobylé kamenné pozůstatky někdejší velkolepé civilizace. Ostrov byl opuštěný dlouho předtím, než archanděl Michael Nebe trvale uzavřel, a zbylo z něj jen pár

bortících se sloupů a kamenných zdí porostlých popínavými rostlinami. Zemi tu pokrývaly palmy a bujná zelená vegetace, ale Spor neměl žádný problém najít mezi nimi cestu vedoucí až do středu ostrova. Obrovské kameny tu tvořily kruh kolem úzkého pásu světla vznášejícího se ve vzduchu. Zářil jako paprsek ryzího slunečního svitu. Byla to jen nepatrná trhлина v závoji mezi světy, ale stačilo to.

Spor ryl netrpělivě kopyty do písku a z nozder mu vyšel proud žhavého vzduchu. Cítil jsem to také. *Lidstvo*. Zoufalství a zkáza, s výrazným podtónem touhy a tísně. Nálada jejich světa mě k sobě vábila. Našel jsem cestu na Zemi. Brzy se dočkám své pomsty, své slavné odplaty.

Dotkl jsem se pruhu světla a přenesl do něj svou takřka nekonečnou sílu, jíž jsem teď vládl. Prastará magie vytvořila mezi světy bariéru a já ji rozřízl, abych trhlinu rozšířil. Světlo prorazilo otvorem a přede mnou se otevřel portál dostatečně velký, aby se jím dalo projít.

Spor bez váhání vyrazil kupředu. Prošli jsme portálem. Jeho kopyta dopadala na vodní hladinu, jak jsme se zjevíli na Zemi, uprostřed oceánu, nad ostrovem, který už dávno pohltily temné mořské hlubiny. Nadechl jsem se svěžího slaného vzduchu, zatímco slunce zapadalo za obzor a obloha potemněla. Konečně, skvostná noc.

Nad námi se objevily hvězdy a měsíc, zatímco Spor cválal napříč temně modrou vodou. Směrem k mému království v Las Vegas. Směrem k té ženě.

Bylo na čase se pomstít a znovu získat svůj trůn.

Pak budu moct rozpoutat svou Apokalypsu.

HANNAH

V KVĚTNU BYLO V LAS VEGAS nesnesitelné vedro, ale já si ho jako anděl užívala. Teplo jasného slunce nad hlavou bylo v poslední době jedním z mála potěšení, které jsem měla. Upřímně řečeno, od chvíle, kdy jsem Lucifera uvěznila v Nebi, byl můj život peklo. Pod vlivem Války to pro něj bylo to nejbezpečnější místo. Věděla jsem to, ale přesto jsem nenáviděla každý okamžik, kdy byl pryč, a dokud nenajdu způsob, jak ho zachránit před ním samotným, asi se to nezmění.

Šest pitomých měsíců, a pořád žádný náznak nějakého řešení. Nepomohlo ani to, že jsem první tři měsíce prakticky jen prospala a prozracela. Ranní nevolnosti, odpolední nevolnosti, večerní nevolnosti, zkrátka nevolnosti po celý den, a mému tělu bylo úplně jedno, že je Lucifer pryč a někdo musí převzít vládu.

Tou osobou jsem byla samozřejmě já. Těhotná, vyčerpaná, se zlomeným srdcem. Sotva se mi dařilo udržet věci pohromadě, ale nějak jsem to zvládla.

Stala jsem se královnou démonů.

Díky velké pomoci mých přátel. Všichni mi v těžké chvíli pomohli, překonali sami sebe. Bez nich bych to nezvládla. Aza-
zel mě chránila a pomáhala mi neztratit přičetnost. Samael se
svou asistentkou Einial se starali o obchodní záležitosti a udržo-
vali ostatní arcidémony spokojené. Olivia a její andělští společ-
níci se stali mými prostředníky v jednání s anděly, zatímco můj
nejmladší syn Kassiel mi pomáhal pátrat po všech informacích
o čtyřech jezdcích. Všichni byli moje rodina – ale nedokázali za-
plnit prázdnotu, kterou po sobě zanechal Lucifer.

Zhluboka jsem se nadechla a nasála vůni květin kolem sebe
z dalšího projektu, který mě posledních pár měsíců zaměstnával –
Persefoniny zahrady. Nejnovější relaxační zóna rezortu Celestial
byla téměř připravená k tomu, aby byla v celé své kráse představena
veřejnosti. Na ulici Vegas Strip neměla obdoby. Bujná zeleň s ba-
revnými prvky tvořila oázu klidu uprostřed pouštního města. Pří-
roda s malou pomocí ode mě dělala svou práci. Začlenila jsem sem
všechny své oblíbené rostliny, od olivovníků a fíkovníků po lilie,
fialky a kosatce. Mým oblíbeným místem byla kamenná lavička ob-
klopená květinou, která je pro Persefonu typická, žlutým narcisem.

Zbývalo dokončit už jen jednu věc – nádherný vodopád. Krá-
čela jsem po cestě k němu a nechala si osvěžit rozpálenou kůži
drobnými kapkami vody. Jakmile bude vodopád hotový, stane se
z něj brána, jíž budou hosté procházet do dalších částí zahrady.
Nedokončená zůstávala už jen skrytá jeskyně za ním. Ta nebude
hostům přístupná, ale bude pravděpodobně tou nejdůležitější
věcí, jakou kdy stvořím.

V hrudi se mi rozlila hrdost. Lucifer mi tenhle prostor daroval a já během uplynulých měsíců našla radost v budování téhle zahrady. Naplnila jsem ji životem a krásou, a i když jsem teď vůni některých květin snášela jen stěží, bylo to *moje* místo. Místo, kde jsem mohla být zcela sama sebou, využívat svůj čas a energii podle sebe a být sama se svými chaotickými myšlenkami.

Nebo skoro sama. Dokonce i teď se kolem mě rozmístili moji věrní strážci, chrličí, tak jak to považovali za nejlepší, aby mě v tomhle prostoru co nejlépe ochránili. Nebyli otravní, ale vždycky byli poblíž, většinou v lidské podobě, aby nevydělali hotelové hosty. Kdyby se objevila nějaká hrozba, okamžitě by jim narostla křídla a drápy a jejich kůže by se proměnila v kámen, aby chránili můj život a drahocenný poklad, který jsem v sobě nosila.

Ironie celé té situace mi samozřejmě neunikla. Není to tak dávno, co jsem ve střešním bytě zabíjela jednoho chrliče za druhým, a teď jsou mými nejvěrnějšími ochránci. Věci se opravdu změnily.

„Hanno,“ zavolala Azazel z druhé strany zahrady. Stála u lilí, a když se k nám přiblížila, přinesla s sebou jejich vůni.

Pohladila jsem si rukou břicho a otočila se ke svojí nejlepší kamarádce. V tu chvíli mě kopl moje dcera, čímž mi připomněla svou existenci, a já se usmála. Vzápětí mi ale úsměv zmizel z tváře, protože jsem si začala přát, aby tu byl Lucifer se mnou, aby zažil její první pohyby a radost, kterou jsem díky ní cítila. Už jsem byla skoro na konci druhého trimestru. Už toho tolik propásl. Ani jsem mu nemohla říct, že jsem těhotná, natož že čekám holčičku.

„Arcidémoni se sešli na jednání,“ řekla Azazel. Husté vlasy měla zapletené do copu a temná kůže se jí třpytila v paprscích

zapadajícího slunce, proti kterému mžourala i přes sluneční brýle. Bylo později, než jsem si myslela, a brzy se setmí. V tu chvíli v Las Vegas vylézají démoni. Moji démoni.

Přikývla jsem, ale trochu jsem sebou škulba, když mě dítě znovu koplo, tentokrát přímo do žeber. Už teď byla hodně silná. Stejně jako dcera, o kterou jsme kdysi přišli. Občas mě napadlo, jestli se ke mně nevrátila stejná duše a nedala mi druhou šanci být její matkou. To se samozřejmě nikdy nedozvím, ale ta myšlenka mi přinášela trochu klidu.

Tentokrát o ni nepřijdu. Tentokrát, pokud se jí Adam pokusí ublížit, rozsápu mu hrdlo. A tentokrát zůstane mrtvý.

Zel si všimla, jak jsem sebou trhla, a okamžitě si položila ruce na bok. V dlaních sevřela rukojeti dýk. „Je všechno v pořádku?“

Theo, kapitán mých chrličských strážců, se vedle nás zjevil, jako by ho přivolalo Zelino znepokojení. Byl vysoký a svalnatý, měl černé vlasy a slabý francouzský přízvuk a jeho ruce se už měnily v drápy. „Vycítila jsi nějakou hrozbu?“

Zavrtěla jsem hlavou a na oba se rychle usmála. Už jsem si zvykla, že mě přehnaně chrání, i když je to někdy trochu otravné. „Ne, nic se neděje. Jsem v pořádku.“

Theo si přesto letmo prohlédl zahradu. „Dej mi vědět, pokud budeš něco potřebovat, má královno.“

„Dám, děkuju.“

Strnule se uklonil a pak se znovu stáhl. Byl mladším bratrem Romany, nové arcidémonky chrličů. Jejich matka Belfegor spřádalala spiknutí proti Luciferovi, aby ho svrhla, ale Romana a Theo se po její smrti vydali jinou cestou. Přísahali Luciferovi věrnost

a během jeho nepřítomnosti sloužili mně. Což bylo dobře, protože se ukázalo, že chrličí jsou jako jediní imunní vůči smrtícím útokům Moru, pokud jsou ve své kamenné podobě. To byl jeden z důvodů, proč je Azazel vybrala, aby mě chránili. Bylo to chytré řešení, protože Mor, alias Adam, si pro mě před třemi měsíci přišel.

Bylo těžké říct, kolik z něj tvořil Adam a kolik Mor. Zdálo se, že se spojili v jednu děsivou bytost, odhodlanou zničit celý svět... a mě si vzít jako trofej. Vedlo mě to k myšlence, že v něm něco z Adama přece jen muselo zbýt, což mi dodávalo naději i pro Lucifera.

Ani za nic bych Adamovi nedovolila, aby si mě vzal, a radši bych spálila celý svět, než bych mu dovolila ublížit svému dítěti. Kdysi mi už jednu dceru vzal, ale podruhé to nedopustím. Když pro mě přišel, přesně jak jsem očekávala, byla jsem připravená. Mé neobvyklé schopnosti kombinující sílu světla i temnoty během těhotenství ještě vzrostly a mým chrličům se společně se mnou podařilo Adama odrazit a oslabit natolik, že mu nezbylo nic jiného než vzít nohy na ramena. Od té doby ho nikdo neviděl.

Což je asi dobře, protože předtím, než na mě zaútočil, šířil po celé zemi nemoci. Za pomoci archanděla Rafaela jsem sestavila speciální jednotku složenou z andělských léčitelů a chrličů-bojovníků, kteří se snažili napravit chaos, který Mor způsobil. Bylo jen otázkou času, než se znovu objeví, a až se to stane, budeme připravení. Pohlédla jsem zpátky na vodopád a zadívala se přes vodu na jeskyni za ním. V jeskyni se nacházel sarkofág, dost odolný, aby udržel starého boha.

Nebo jsme v to aspoň doufali.

HANNAH

VSTOUPILA JSEM, NEBO JSEM SE spíš dokolébala, do konferenční místnosti se Zel po boku. Snažila jsem se působit klidně, vyrovnaně a sebevědomě a doufala jsem, že vypadám, jako že vím, co dělám - i když mě dcera neustále nepříjemně tlačila do žeb. Život se ani v těhotenství nezastaví, obzvláště když vládnete království démonů.

Samael už byl na místě, spolu s arcidémony Lilith, Baalem a Romanou, zástupci lilim, upírů a chrličů. Kývla jsem na každého z nich, než jsem usedla do čela dlouhého stolu, ale nedokázala jsem ignorovat, že by měli být přítomní ještě další tři arcidémoni. Draci se po smrti svého vůdce Mamona pořád drželi stranou a zachovávali neutrální postoj. Mamonův syn Valefar zatím oficiálně nepřevzal roli arcidémona a já měla podezření, že čeká, jak se situace vyvine, než se rozhodne, na čí stranu se přidá. Počet draků byl natolik nízký, že jsem mu jeho opatrnost nedokázala zazlívát, přestože jsem doufala, že se přidá k nám.

Ostatní dva arcidémoni by naopak nebyli vítání, ani kdyby prosili na kolenou. Nemesis, arcidémonka impů, a Fenrir, arcidémon měňavců, zašli ve svých snahách svrhnout Lucifera příliš daleko. Jejich činy jim nelze odpustit. Nebýt jich, Mor a Válka by se nikdy nedostali na svobodu a Lucifer by tu pořád byl. Část viny samozřejmě spočívala i na mém nejstarším synovi Belialovi. To on byl hlavním mozkiem celého spiknutí, přinejmenším na začátku. Od chvíle, kdy jsme uvěznil jeho otce v Nebi, jsem ho neviděla. Na konci bitvy se zdálo, že změnil názor, snad dokonce i litoval, že se proti otci obrátil, ale jeho přetrvávající nepřítomnost mě znepokojovala. Nebyla jsem si jistá, komu je věrný.

Samaelovy tmavé oči se setkaly s mýma a mlčky se ptaly, jestli jsem v pořádku, jestli můžeme začít. Za posledních pár měsíců se pro mě stal nenahraditelným, skutečným přítelem, na kterého se můžu v čemkoli spolehnout, ačkoli vím, že i on se trápí. Není typ, který dává najevo emoce, ale Lucifer byl jeho nejstarší přítel, a i jemu strašně chybí. Mírně jsem přikývla, abych mu dala najevo, že jsem připravená.

Samael přikývl a odkašlal si. „Nyní, když je tu naše královna, můžeme začít. Věnujte mi, prosím, všichni pozornost.“

„Moji pozornost máš *vždycky*,“ zamumlala Lilith a mrkla na něj. Se svými tmavými kadeřemi a krvavě rudými rty vypadala jako obvykle nádherně. Zelené oči jí zdůrazňovaly šaty s hlubokým výstřihem ve stejné barvě. Nejstarší sukuba sršela smyslností, aniž by se o to snažila, a byla tak ideální reprezentantkou chtíče.

Samael se na ni zadíval, ale pohled mu ztvrdl, jakmile se přesunul k jejímu milenci, arcidémonovi upírů Baalovi. Samael

a Lilith tvořili před tisíci lety pár a jejich společná minulost s sebou nesla řadu nevyřešených problémů. V neposlední řadě se týkaly jejich syna Asmodea a skutečnosti, že z něj Lilith udělala smrtelníka, aby mohl být s mou lidskou kamarádkou Brandy. Nebyla jsem si jistá, jestli se přes to Samael někdy přenese nebo jestli přijme, že svého syna jednoho dne nadobro ztratí. Přesto bylo nemožné ignorovat, jak se na sebe Samael a Lilith dívají, a že Lilith jako sukuba potřebuje k uspokojení svých potřeb víc než jednoho milence. Ve skrytu duše jsem doufala, že se jim jednoho dne podaří své problémy vyřešit, ale Samael byl někdy pěkně paličatý.

„Děkuju, že jste přišli.“ Podívala jsem se na každého z arcidémonů, kteří na oplátku mírně sklonili hlavy. Přestože jsem se v tomhle životě narodila jako anděl, všichni mě za uplynulých několik měsíců přijali jako svou královnu a já si cenila jejich loajality. Díky jejich přijetí se mi totiž podřídili i ostatní démoni a nikdo dosud nezpochybnil mou pozici. „Zjistil někdo něco o tom, kde se nachází Mor?“

Romana při zmínce o muži, který zabil její matku, tiše zavrčela. Stejně jako její bratr měla černé vlasy, oči šedé jako kámen a slabý francouzský přízvuk. Na sobě měla přiléhavou kombinézu. „Ne, nic. Moji chrličí ho hledají, ale po tom, co na tebe zaútočil, se zřejmě skrývá a nabírá síly.“

Zel se zapřela v židli a překřížila ruce na prsou. „Myslíš, že má v plánu osvobodit Hladomor a Smrt?“

„Není jasné, co chce, když pomíneme Hannu,“ řekla Lilith a lehce zavrtěla hlavou.

„Nedávno jsem se dozvěděl, že Fenrir a Nemesis se pořád chystají osvobodit ostatní jezdce,“ pronesl Baal a prohrábl si dlouhé černé vlasy. Jeho britský přízvuk připomínal Luciferův a mně se sevřelo srdce. Baalův však zněl mnohem formálnější, což ladilo s jeho staromódním černým oblekem. Špehoval pro nás impy a měňavce a předstíral, že je v této válce jejich spojencem, přestože to bylo nebezpečné. „Jejich pokus svrhnout Lucifera sice zkrachoval, když se z něj stal Válka, ale nyní se znovu seskupili a rozhodli se, jak budou postupovat dál.“

„Co mají teď v plánu?“ Zvedla jsem obočí. Samozřejmě, že měli plán B. Od Nemesis a Fenrira bych ani nic jiného nečekala.

Baal na mě upřel své ledově modré oči. „Chystají se do říše víl, Faerie, aby osvobodili Hladomor. Doufají, že tě tak porazí. Asi si dokážeš představit, jak moc se jim nelíbí, že ses stala naší královnou.“

„To mě nepřekvapuje,“ zamumlala jsem.

„Bude jim vadit kdokoli, kdo usedne na trůn, pokud to nebude jeden z nich,“ odfrkla si Zel pohrdavě.

„Ano, a pokud by se jim to nějak podařilo, netrvalo by dlouho a obrátili by se proti sobě,“ přitakal Baal. „Nejsou si navzájem vůbec loajální.“

„Víš, jestli s nimi pracuje Belial?“ zeptala jsem se, i když jsem se odpovědi skoro bála.

Baal zavrtěl hlavou. „Ne, v poslední době se o něm nemluvílo. Myslím, že už s nimi nespolupracuje.“

To byla úleva. Možná pro mého syna ještě existuje nějaká naděje.

Samael sepal prsty. „Už spolupracujeme s velekrálem Oberonem, abychom ochránili hrobku Hladomoru ve Faerii. Pokud Fenrir nebo Nemesis do říše vstoupí, okamžitě o tom dostaneme zprávu.“

„Musíme být připravení bojovat nejen proti jednomu, ale potenciálně proti třem jezdcům,“ řekla Romana a lehce zavrčela. „A pokud bude osvobozený i čtvrtý, je s námi všemi konec.“

Při pomýšlení na boj s Luciferem se mi sevřelo srdce, ale samozřejmě měla pravdu. Netušila jsem, jestli v něm po posednutí Válkou ještě zbylo něco z mého druhu, ale odmítala jsem se vzdát naděje. Opřela jsem se rukama o stůl a obrátila se k ostatním. „Děláme vše, co je v našich silách, abychom tomu zabránili. Máme připravenou hrobku, kam uvězníme Mor, pokud se sem vrátí. Válka je zavřený v Nebi a všechny klíče od něj jsou ukryté.“

„A co když uteče?“ zeptala se Lilith tiše, s náznakem smutku.

Polkla jsem. „Pokusím se ho zachránit, jak jen to půjde. A pokud to nepůjde... tak ho zastavím. Nebojte se. Udělám, co bude třeba.“

U stolu zavládlo ticho a všichni jsme se na sebe vážně podívali. Nikdo z nás nechtěl Lucifera zabít, ale všichni jsme věděli, že to možná bude nutné, abychom zastavili Válku. Na takovou hroznou možnost jsem se už měsíce připravovala. Zabíla bych Lucifera, pokud by to byl jediný způsob, jak ho zastavit? Ano. Ale nejdřív udělám všechno, co bude v mých silách, abych našla jiné řešení.

Schůzka skončila řešením běžnějších problémů démonů. Když arcidémoni odešli, vydechla jsem úlevou a vrátila se do střešního apartmá, abych si odpočinula. Sotva jsem vešla, jako vždy mě

napadlo, co by si Lucifer pomyslel o změnách, jaké jsem v jeho nepřítomnosti provedla. Nešlo o nic velkého, jen o pár drobností, které jsem přidala podle svého vkusu. Pár svěžích rostlin a víc barev, hlavně zelené a modré, pohodlné polštáře a plédy přehozené přes nábytek. Prostředí teď působilo mnohem uvolněněji, což jsme já i dítě v téhle náročné době zoufale potřebovali.

Přejela jsem prsty po listech kapradiny a zamířila rovnou do knihovny. Dlouho to byla moje oblíbená místnost, ale teď jsem se zadívala na obrovskou haldu knih, které jsem každou noc pročítala, a i moje duše si povzdechla.

Byl to náročný úkon, ovšem bylo to pro Lucifera. Pro něj bych to dělala každou noc po zbytek života.

Otevřela jsem si notes a prohlédla si nejnovější informace, které jsem se dozvěděla o Starých bozích a čtyřech jezdcích Apokalypsy. Nic z toho nevěstilo nic dobrého. Staré bohy nešlo zničit, protože byli prastaří a prvotní a představovali základní stavební kameny vesmíru, jako je světlo a tma, smrt a život. Stejně jako nelze ze světa zcela vymýt mor, válku, hladomor a smrt, ani Staré bohy nelze nikdy skutečně porazit. Ale nejsou všemocní. Zaprvé, podobně jako víly nedokážou lhát. Samozřejmě jsou ale stejně jako ony prohnání. Nebo možná ještě prohnanější.

Zadruhé, mimo Prázdnotu potřebovali těla hostitelů, pokud chtěli být hmotní. Jezdci navíc od hostitelů vyžadovali oběť výměnou za to, že jim dají veškerou božskou moc, ačkoli jsem si nebyla jistá, jestli to platí pro všechny Staré bohy. Mor požadoval oběť srdce, kterou mu Adam přinesl, když zabil svou milenkou Belfegor.

Válka požadoval obět mysli a zdálo se, že jako platbu přijal Luciferovy vzpomínky na mě. Hladomor prý požadoval obět těla, zatímco Smrt potřebovala obět duše – ať už to znamená cokoli.

Nebylo to poprvé, co se mi hrud' sevřela lítostí a pocitem viny za to, že jsem Lucifera uvěznila v Nebi, jenže jsem tehdy neměla na výběr. Nemohla jsem mu dovolit, aby vstoupil na Zemi, když jsem viděla, jak ho Válka úplně ovládl a proměnil v někoho jiného. V někoho, koho jsem nepoznávala... a kdo nepoznával mě.

Docházely nám možnosti i čas. Nadejde chvíle, kdy budeme muset zastavit aspoň jednoho z jezdců, ne-li všechny. Měli jsme v mé zahradě sarkofág, který jsme přivezli ze Stonehenge a dali mu nový účel, ale nebyli jsme si jistí, jestli dokáže Starého boha zadržet na dlouho. Mor by v něm možná nějaký čas uvězněný zůstal, ale co ostatní? Válka byl stále na svobodě a Hladomor by mohl být brzy osvobozený. Možná se nám podaří je porazit – ale obávám se, že jakmile dojde k osvobození Smrti, budeme úplně v háji.

Otevřela jsem jednu z knih pojednávajících o Starých bozích v dávných dobách, kdy byly všechny říše propojené. Tehdy mezi sebou Staří bohové často bojovali a vzájemně se poráželi. Nebylo možné je úplně zničit, avšak bylo možné si je podrobit a vyhnat je z jejich hostitelů, což mi dodávalo špetku naděje, třebaže protkané značnou dávkou strachu.

Začínala jsem si myslet, že Lucifera můžeme zachránit jediné tak, že jeden z nás převezme kontrolu nad jiným Starým bohem. Ovšem to by vyžadovalo obět a neexistovala žádná záruka, že ten, kdo ji přinese, bude dost silný, aby ho bůh během procesu nezničil. Nebo že ho nebude nutné taky zachránit, až se i z něj stane netvor.

Ne, musel existovat jiný způsob, jak se k Luciferovi dostat. Musím prostě pokračovat v prohlížení všech těch knih a určitě něco najdu. Musím.

Jedině já jsem mohla Lucifera zachránit před ním samotným. Povzdechla jsem si, vstala, protáhla si rozbolavělé tělo a zamířila zpátky do hlavní části bytu a do kuchyně, abych si vzala něco k jídlu. Měla jsem pocit, že mě čeká dlouhá noc, a zase jsem měla hlad. Když jsem otevřela ledničku a začala si prohlížet poličky, něco upoutalo moji pozornost. Něco, co se dotklo mojí duše. Otočila jsem se.

Obrovská okna s výhledem na bulvár se roztříštila s takovou silou, až se zdálo, jako by se otřásla celá budova. Po celém apartmá se rozsypaly střepy. Instinktivně jsem kolem sebe vytvořila stěnu temnoty protkanou světlem, abych se před výbuchem ochránila, a když jsem ji stáhla, zůstala jsem stát s otevřenou pusou. Mezi ostrými střepy v oknech stál můj druh, osoba, kterou jsem nejvíc toužila vidět a zároveň se jí nejvíc bála.

Ucouvla jsem na opačnou stranu místnosti. Hlas se mi zadrhl v krku a já nemohla ani vykřiknout, abych přivolala strážě. Tohle se přece nemohlo stát. Bylo to moc brzy. Ještě jsme nevymysleli plán.

Lucifer roztáhl černá křídla. Z jeho kůže sálal hněv a nenávist v podobě zlověstného rudého světla, které mělo stejnou barvu jako jeho oči. Oči, které se na mě dívaly s takovou záští, až se mi roztráslly ruce a zrychlil tep.

Lucifer dorazil – a vypadal, že se mě chystá zabít.

LUCIFER

ZAŘVAL JSEM, AŽ SE OTŘÁSLY STĚNY, a přistál uvnitř střešního bytu. Ve svém trůnním sále, znesvěceným tou blondýnou přede mnou. Jak se vůbec opovážila zabrat moje knížecí sídlo a proměnit ho v podělanou zahradu? Všude, kam jsem se podíval, byly kytky a vzduch páchl přírodou. Skoro jsem slyšel, jak rostliny rostou. O důvod víc, proč ji zabít. Pomalu. Bolestivě. Zatímco mě bude na kolenou prosit o milost.

„Co si, do prdele, myslíš, že tady děláš?“ zeptal jsem se a prošel pokojem. Neodolatelně mě to k ní táhlo a já hltal její plné boky, bujná prsa a smyslné rty. Cítil jsem její strach a bylo to opojné. Správně, měla by se mě bát. Všechny živé bytosti by se mě měly bát. „Zavřela jsi mě v Nebi a teď si uzurpuješ můj domov?“

I přes hrůzu, která jí proudila v žilách, se narovnala a vzpurně se na mě zadívala magneticky modrýma očima, zatímco ruku si ochranně položila na břicho. „Ne, Lucifere. Já tady žiju - s tebou. Tohle je *náš* domov. Copak si nevzpomínáš?“

„Lhářko!“ zařval jsem.

Oči se jí rozšířily, jako by věděla, co se chystám udělat, ještě než jsem z pekelného ohně a stínů stvořil meč. Byl to temný meč ovinutý rudou zuřivostí, a když jsem ho zvedl nad její hlavu, projel mnou nával síly. Ale při pohledu na její tvář, tu nádhernou tvář, která mi celé měsíce nedala spát, jsem nedokázal udeřit. Sevřel jsem rukojeť pevněji, avšak nedokázal jsem zasadit smrtící ránu.

Něco mi bránilo, abych ji zabil. A nejhorší na tom všem bylo, že ona to věděla.

Místo toho, aby křičela hrůzou a utekla, přistoupila blíž, tak blízko, až jsem cítil její vůni. Květiny, vanilka a ještě něco dalšího, něco prapůvodního a ženského, z čehož mi ztvrdl penis.

„Lucifere, odlož ten meč,“ řekla. „Vzpomeň si, kdo jsi. Vzpomeň si na mě.“

„Vím přesně, kdo jsem,“ zavrčel jsem. „A ty zemřeš.“

„Ne, nezemřu. Nemůžeš mě zabít.“ Položila mi ruce na ramena a meč, který jsem držel, se rozplynul jako dým. „To neuděláš.“

Sevřel jsem jí krk, ale prsty ho nechtěly stisknout. Místo toho se mé sevření proměnilo spíš v pohlazení a ona vzdychla a zavřela oči. Jako by se jí to *líbilo*. Jak mohla toužit po mém doteku? A co je ještě důležitější – proč jsem já tolik toužil po jejím?

„Kdo jsi, ženo?“

Natáhla ruku a něžně mě pohladila po tváři, zatímco na mě hleděla s výrazem, kterému jsem nerozuměl. Její dotek mnou projel jako zásah elektrickým proudem a rozpálil mě tak, jak to nedokázal ani hněv, ani nenávisť. „Jsem Hannah, tvoje družka.

Tvoje královna. Od úsvitu věků jsme spojení osudem. Když ses stal Válkou, obětoval jsi svoje vzpomínky na mě, ale já vím, že hluboko uvnitř pořád existuje muž, kterého miluju.“

Mýlila se. Byl jsem Lucifer a Válka a v mém rozezleném srdci nebylo pro lásku místo. Obzvláště ne pro lásku k andělu. A přece ve mně její dotek něco probudil a ruka mi sklouzla z jejího krku na prsa, zatímco jsem sledoval, jak rozevřela rty a tiše vydechla. Při tom zvuku ji moje druhá ruka majetnický uchopila za bok a přitáhla blíž, dřív než jsem si uvědomil, co dělám.

Pak byla v mé náruči a má ústa na jejích. Líbal jsem ji drsně a žádostivě a mé rty drtily ty její, zatímco jsem jí kradl dech. Můj jazyk laskal teplou, vlhkou něhu jejích úst, jak jsem polibek prohluboval, a já ji přitlačil ke zdi. Jednou rukou jsem ji objal a druhou jí položil na bok. Všechno na tom, že líbám tuto ženu, mi připadalo správné a já se jí nedokázal nabažít. Z toho, jak mi polibek oplácela a tiskla se ke mně, bylo jasné, že to cítí stejně. Jak to?

Netušil jsem to. A bylo mi to jedno. Musel jsem ji mít. Můj penis toužil po tom, aby se do ní mohl ponořit a pak tvrdě přirážet, dokud bych nedostal odpovědi. Roztáhl jsem jí nohy, vklouzl jí rukou mezi stehna a zjistil, že je vlhká a připravená. Vydechla, prohnula se proti mně a já tiše, spokojeně zamručel. Brzy ji donutím křičet svoje jméno.

Roztrhl jsem jí přední část volných šatů a odkryl její podprsenku a kalhotky, ale pak jsem uviděl její vypouklé břicho a zarazil se.

Do pekel. Ta žena byla *těhotná*.

Položil jsem jí ruku na břicho a cítil, jak v ní roste nový život. Volal na mě a naplnil mě nezpochybnitelnou pravdou.

Moje.

Ta žena v sobě nosila dítě. A nejen ledajaké dítě, ale dítě, které moje krev okamžitě poznala jako vlastní.

Nemožné.

Ucouvl jsem a zvedl oči k její tváři. „Jak?“

Dívala se na mě a vypadala téměř smutně. „Je tvoje, Lucifere. Ale to přece víš, ne?“

„To není možné. Nikdy bych se nepáčil s nějakým odporným andělem!“

Povzddechla si a znovu ke mně natáhla ruku, ale já jsem ustoupil. Nemohl jsem jí věřit. Neznal jsem ji. Nic pro mě neznamenal. A přesto v sobě nosila moje dítě. Co to má znamenat?

„Můžeš s tím bojovat,“ řekla a přistoupila ke mně. „Bojuj za mě. Za svou dceru. Za nás.“

Dceru? Nechápal jsem, o čem to mluví. Něco bylo špatně. V mé hlavě se přetahovaly protichůdné myšlenky a emoce, takže jsem nedokázal rozlišit, co je pravda a co ne. Nějak se jí podařilo mě přelstít, zmást mi myšlenky, a já musel pryč, abych si to celé ujasnil.

Roztáhl jsem křídla a nechal se pohltit známým hněvem a nenávistí. Ano, takhle je to lepší. Tohle bylo skutečné. Tohle jsem já.

Aniž bych se na ni znovu podíval, vrhl jsem se ven rozbitým oknem. Na rtech jsem stále cítil její chuť. Nedokázal jsem tu ženu zabít, ne když čeká moje dítě.

Ale vrátím se.

HANNAH

SAKRA, SKORO JSEM SE k Luciferovi dostala.

Zírala jsem skrz rozbitá okna, kterými ho jeho rudě zářící křídla odnesla do noci. Nepochybovala jsem o tom, že přišel, aby mě zabil, ale nedokázal to. Přestože si mě nepamatoval, cítil to pouto mezi námi. Táhlo ho ke mně tolik, že nedokázal odolat. Když mě políbil, cítila jsem, jak se v něm probouzí můj Lucifer, a věděla jsem, že není ještě úplně ztracený. Pořád ho šlo zachránit – ale musela jsem to udělat rychle, dřív než rozpoutá další válku mezi anděly a démony, nebo něco horšího, něco, co jsem si ani nedokázala představit.

Existovala jediná možnost – využít Hladomor, abych porazila Válku.

Dveře od střešního bytu se rozletěly a dovnitř vběhl Theo, následovaný ostatními chrličmi z mé stráže. Rychle jsem popadla roztrhané šaty a snažila se zakrýt, ale třásly se mi ruce a srdce mi bušilo tak silně, že jsem sotva slyšela Theova slova.